

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbnj statok
A twój swjatoł
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spar měrnj
Čerstwosć da.

Njech ty spěwał,
Swěrnje džěłal
Wšědny dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebies ma
Njech čí khma
Ziwnosć je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřěw će! F.

Sserbske njeđželske łopjeno.

Wudawa ńo kóždy ńobotu w Smolerje; knižničkejerni w Budnjachinje a je tam ja schwórtlětnu pschedplatu 60 pj. dostacj

Na Sswjatkowniczkju.

„Daj mi noweho wěšteho ducha“. Psalm 51, 12.

Njedyrbi tuta psalmistowa přóstwa džěńža tež našcha mo-
dlitwa bjez, hdyž chzemy ńwjaťki ńwjećizj? To ńo jenož dopom-
nimy na to, sčtož je ńo na přěnich ńwjaťkach tamle w Jeru-
salemje stalo, to tola wopravdže njeje dořahaze. A hdyž tež
kóždemu ńlowcžku, kotřěž tamle w druhim stawje japosčtolškich
ńkutkow pižane steji, wěřjazy pschilkořujemy, to ńamo nam
hěšćeje nicžo njepomha. — Ně, pschi tamnych ńlowach dyrbinj
stejo wostacj: „Wam a waschim džěćom je ńo to ńlubjenje stalo
a wšchitkim, kiž daloko ńu, kotřychž Bóh našch ńnješ budže po-
wolacj.“ A to dyrbinj ńebi prajicj: Tež my móžemy a dyrbinj
dostacj, sčtož je ńo tamle japosčtolam idžěłito, mjenujzj ńwja-
teho Duchu.

Řajki pak tutón ńwjatj duch je? Bože ńlowo wo nim
jako wo hólby, wo schumjenju móžneho wětra a wo wohenju
wězi. To ńu čłowšće wobrašy a ńymboly. Sswjaty duch je
něščto wot Boha; je něščto, sčtož chze Bóh wot ńebje do na-
šchich wutrobow sčěćěpicj, je tón duch, j kotřymž běšče našch
ńnješ Jesuž čizje napjelnjemy. Řaž ńlónězne prubi wot ńlónza
wuhadža, tak ńwjatj duch wot Boha. Pohladajmy na Jesuža,
posłuchajmy na jeho ńlowa, potom budže ńo nam rosjažnicj,
sčto ńwjatj duch je a tak wón ńkuttuje.

Řajke ńmyšljenje, tajkeho ducha, j kotřymž Řhrytuž na-
pjelnjemy běšče, našch čzaž a lud a my wšchitzj wěšće jara
nusnje trjebamy. Tutón duch pak je, kaž nam to ńwjate pižmo
wopisče, (2. list na Timothy. 1, 7.), duch teje mozy a lubosče
a stroweje myšle.

I. Nowy duch je duch teje mozy. Tež w druhich nje-
křesćijanškich religijach namakamy wěšće dobre napominanje
a wěćizy na řasnje, kak ma ńo čłowjek řadžeržecj; ale tamle
čłowjek k temu k wuwjedženju wot hórjetach žaných njebieskich
mozow njedostanje. Tež pola řchescizijanow husto malo tutych
njebieskich mozow nadeńdžěch. Čžehodla? Dofelž čłowjek
je ńwojej řamžnej mozy najradšcho spyta žiwj bjez a řkutko-
wacj, dofelž žaneho řadanja nima po žusch mozach, bychu-li
rumjez j njebies a wot Boha byle. Řordostemu pak Bóh ńwoje
dary njenamjuse.

Řehodla řmy husto řaž mlynške řoko, na kotřěž žana woda
njeběži abo řaž řódž, kiž do přědka njepšchidže, dofelž řadny
prawy řylny wětr jej do plachtow njeduje abo řaž mařčina,
kiž ńměrom a morma steji, dofelž jej žana para njepšchilhadža.
Tež čłowjek trjeba řajku čžerjazu mój.

Řsamo wěřjazemu řchescizijanej husto tuta mój pobrachuje;
řehodla wostanje wšcho pschi řarym, řlabym a řřěčnym
žiwjenju. Nima potom mozy, řwěrnje a njebojassiwje řa ńwoju
wěru wustupicj, řa nju wopory pschijesez, po tutej wěrie wo-
prawdže žiwj bjez.

Řjedchamy tola prořěz wo tutu mój wot hórjetach? Wona
budže ugn pomhač, našchu čžězu řežerpliwje njeřěz; wona budže
nař w řlabosčach, řpytowanjach, řtarosčach a čłowškich řa-
dořěch řylnych čžinicz a dohěče dawacj. Tuta mój budže nař
wuholowacj, řo dobre bědženje bědžicj, dohěčacj a wěru džeržecj
(2. Tim. 4, 61) řaž móžšče to japosčtol řawoł na řónzu ři-
wjenja wo řebje prajicj; wón měššče tutu mój. A našch řu-
ther je ju měł a řač někotrj po nim, řo njeje wořřabny, ale
ńwój nadawł řa čzaž a wěćnosč wuwjedł.

II. A tutón duch je duch lubošče. A to je jara važne, dofelž móžemy tež na šwěće wěšte mozy namafacž, mozy, fiž pał njejsu mozy teje lubošče, potajkim niz Bože mozy, niz šwjaty duch. Tež čješćelakomny, abo šebicžny čłowjek šewi wěšte mozy; tute mozy pał dofelž w nich niczo wot ducha lubošče njeje, niczo dobre njedostufkuj, ale tutym mozam bjes lubošče ma šo šwět ja telko hubjenstwa a njeměra a nješpofnošče podžakowacž. Trjebamy potajkim niz jenož mozy, ale pschede wšchem lubošč a čzopfe wutrobny, trjebamy woporfliwosč a ponizne myšljenje. Wo přenich šchescžijanach, fiž bėchu šwjateho ducha dostali, rėka: teje šhromadžijny tnych wėrijaznych bėšče jedna wutroba a dušha. To bėchu čži šamžni wucžobnizy, fiž šo přjedy bėchu wadzili: ščtő budže najwjetšči w njebješkim kraleštwje. Nětk we šwjatym duchu teje lubošče jedyn druhého wyschšche dylži šebje šameho waži. Šsamo pohanjo dyrbja jich šhwalicž: „woni šo lubuja mjes šobu, přjedy hacž šu šo widželi.“ Tak bėšče pola Pawola, šo wón přjedy pschescžehar wėrijaznych wot ducha lubošče pohuuty do šwěta čžehnje, druhich čłowjekow ša šbőžnosč a njebješku lubošč špromőž. Wón wujnawa: „Lubošč Boža je wulata do našcheje wutrobny psches šwjateho ducha, kotryž je nam daty.“ Tak bėšče pola mišjonarow, fiž š wobohim pohanam do wjecžorneje šndišseje pucžowachu, jim ewangelijon pschinjesč, a dofelž hinał š nim šo pschibližowacž njemőžachu, šami šchłowinske hubjenstwo nješwobody na šo wsachu. Tajkeho ducha lubošče wohladamy dženska hjščeze pola wėrijaznych mužow a žonow nutškorneho mišjonštwja, kotřž šu šhryštuša dla šwőlniwi, do šhėžow najhšubscheje čłowškeje haubny a najnižšcheho hrėcha hieč, šo bnychu tam wot Boha wotpadnjennyh šynow a holžy šažo wrocžo na pucž čžišteho a pobožneho žiwjenja: wuwjedli. Čłowjekoj, fiž přjedy šo hidžachu, nětk mēr mjes šobu čžinja. Šaj, tehodla šo šwjaty Duch wohenjej pschiruna, dofelž špnna wutrobny w lubošči wohrėwa a mjehke čžini. Šydli wón we naš, potom mamy ščžerpliwosč a móžemy jedyn druhemu woadacž. Njehladamy wjazy jenož na to šwoje, na šwoje derjehicze, na šwőj munoschł a dobytč, a popšcheyemy tež šobubratrej rad jeho šbože a pomhamy jemu w jeho nušy. A hdyž tón drugi tajku lubošč polał tebe pőjnaje a namafa, tež wón potom šo drje pscheměni a tebi tajku lubošč je šamžnej lubošču domoj pšacži. —

III. Me tuta lubošč njeje šłaba, šo njeby tež njeprawdowosč a hrėch šhoshala, tohodla budže šwjaty duch tež duch štroweje myšle mjenowany. Šaj, pschi wšchej lubošči dyrbi pschego tuta štrawa myšł šobu w naš bydlieč, hewaf šo našha wėra a lubošč na nještrawe polo šhubi a pschidže na wopacžne pucže. Šsamo wulke mőzne hibanja w čłowškich štawišnach nastawachu, we kotrychž šo wjele wo bratrowštwje rėčžesche, ale duch praweje lubošče a štroweje myšle w nich njebė, a tehodla tež niczo dobre njewufšufkowachu. Tak někotryžtuli čłowjek čžujesche we šebi šylne mozy, ani njebėšche šamo bjes lubošče, ale dofelž štroweje myšle njemėjesche. dha njeje jeho šufufkowanje žanyh dobrnyh pšodow pschinješlo. Jenož tamle šwjaty duch w tebi šydli, hdyž šo wėsch pschego w prawnyh mjesach štrawje myšle džeržecž. Potom tež se šwojimi mozami a se šwojej lubošču wěšče pschego to prawe trjehišch. Tež šylna wėra do Boha, šjednocžena š horzej lubošču pschecžiwu šobucžłowjekam, jenož potom š požohnowanju šufufkuje, hdyž šo wot štroweje myšle wobšuežicž dawta. Šdžez šwjaty duch šydli, tam šo tajka štrawa myšł we wšchem pokaže.

A tutón šwjaty duch potom pola tnych wėrijaznych dozpi, šo woni we wėrnosčži wostanu a pschibnywaja a rostu na šnutškornym čłowjeku. Wón powoła jich jašto šobudželacžerjow

w Božej winizy, dawta jim nowe nadawki, pošwjećži jich wocžł a wutrobny, šo budža šol a šwětko teho šwěta.

Dženska w našchim lubu stary, šłaby duch bjes lubošče a štroweje myšle knježi, tehodla šo wšchudžom šebicžnosč, nahramnosč, nješpofnošč, hidženje a bėdženje namafa. W tajkim duchu pał našch lud njemőže šwőj pschichod natwaričž a šepsche čžahy a wobštejnosč po wšchej wőjnškej nušy a hubjenštwje wocžakacž. Noweho, šwjateho ducha wot Boha trjebamy ša čžah a wěčžnosč. — Šnježe, špožč nam tehodla wufšlyščenje, hdyž tebe š žylej wutrobu prošymy: „Daj nam noweho wěšeho ducha!“ Šamjen. B. we W.

Na šwjatki.

Šap. šl. 10, 42 — 48:

Ššwjatki a šchcženja.

Šloš: (Š. miš. harš., čžo. 125) Ši je šo šmitnosč pošlicžila rė., abo: Šdy bny ja š wšaz jashami rė.

Duch š Boha pschishadža na čželo, šaž deščež šo na njo wulawa. Šo šwjatki žyle čłowštwu mēto by, šwjaty Duch je wopšta; hdyž šłowo je a šchcženja, tam wón šo čłowštwu podawa! —

Duž šafaf předomacž je ludu a šwědcžicž Šbőžnik pššłany, šo junu šrašnje pschidže š šudu, fiž našche dla šu podaty ša wopor winy do šmjercže a dobytč nam je woadacže.

Šdžez pššli šnješowi džė rėčža wo šbőžnosčži we šhryštušu a w Duchu šwjatym mőžnje šwědcža, šo šwjecži naš šej psches šchcženju, — tam šwjaty Duch šo wulawa, a radošč tam je šwjatkorona.

Šlej! šwjatki šu wšchaf šššhadžate tež pohanam, hdyž ššštrowe tež jim šu wěštosč šłowa dale, šo Šbőžnik jich bnyčž šesuš čže; dar dostaf jim šo Ducha je, — š nim nowe š Boha žiwjenje.

Ššchaf š rėčžu nowe šhwalu Boha, fiž widomnje šo pschekrašnja; nětk nowa wotewrja šo dróha, šo wėrijazy šo džiwaja; tež pohanow Bőh powoła ša štawy šwojoh' kraleštwja! —

Duž šchcženja w šesušowam mjenje je š dobowi jim šo dostafa; š njej ššcžene je wobšwědcženje, šo Bőh džė hrėchi woadawa wšchem ludžom, hdyž šo wobrocža a š wėrje šbőžnej pschistupja.

Šiž šchcženi šmy na šesušowe my njeno, Duch šo dostaf nam je šwjaty, kotryž šchcžentym nowe nam dawta prawo š njebješam. — Tak šchcženja šwjatki našche šu; šmy psches nju pschishli š džėčžatštwu!*)

*) Šifi š Romš. 8, 14 — 17.

U.

Šłota.

(Šotracžowanje.)

Š wjecžora šščžeho dnja wrocžich šo šažo do šopojž došč wubėhany a mucžny. Šsedžach pschidodnje pschi wjecžeri se šwojim hofčicželom a mjehelach šo na šwőj wotpocžinč.

Ani, ša njewēm ščto, by mje něčtő něhdže dowjedł, prajachž kručže w duchu...

W tym wofoniku šo šaflepa a šastupi něšajki mšodženz, štrawy, šylny š byššazymaj pschijominytaj wocžomaj, fiž jeho woblicžu wěštu něžnosč a intelligenžu dawafščtej.

„Šomhaj Bőh“, poštrawi. „Woadajče, knježe. Ššym pschishol wam prajicž, šo šu dženska w šbőžobušu rėje“.

„Šeje?“ pschewrnyh jeho šhwatnje.

„Šaj“, wotmolwi mi mšodženz, „šym šebi myšłič, šo byščeže trjebaj tež rad na nje hladał.“

Subowanej Sasowskej woładze k dopomnjeću na 16. meju 1920.

Je móžno? tšecžina lětsjótetka
Je s bėhom dnjom a lět šo pominyta,
So, wołada ty droha Sasowsta,
Je našcha jemsta cžět šo rosdžělita?
So frudnje prajachmy šej Božemje,
So sady wosta tvoja cžicha hola,
So wjele kuhlucžlow šo plakašche?
Haj, wěrnošć je, a bėšche Boža wola

A i Boha nětk to šakowidženje
We starej lubošći, we Božim mjenje!
O tele hodžiny najkrajnišche,
Čžah žiwjenja ja njem'žu sabhež ženje!
We šwjatnižy a w twojich statofach;
To powitanje, tele lube šłowa,
Te kuhlcy, kotrež husto wohladach:
Ta lubošć kžodži šo mnu hač do rowa!

A nješšmy wšchitzy cžuli i radošću
Tón šwjaty šwjast, kiž Bože šłowo šwjasa,
Šdžž s žohnowatej hnutej wutrobu
Šso podach domoj, i lubowanoh' Łasa,
Šso podach dom se žobuproschenjom,
So lubošće a wěry rošće herbstwo,
So Boža hnada křyje kžždy dom,
So by nam roštko, kžželo našche Ššerbštw!

Ach podarmo tež wjele wutrobom
Ššym pyta! — Wone špja we Božim haju,
Zich lube wócžka křyje pjerščež a row,
Zich šwěrne dušche wěmy w Božim raju.
Ščtož šwěru wuškwachu, wěčnje žnju.
Kaž woni nješšmy grat a pluh a brónu,
A ščtož šmy, to budžemy i žylej wutrobu,
Hač dostanjemy wěčnej' hnady křónu.

Šraudi rěkašche ta nježela,
A to je pšcheložene: Wušklyšch, Šnježe!
Haj, Šnježe špožč, šo lubošć wěriwa
We tebi wšchitke wutrobny tam šwježe,
So jandžel Boži džěči šwarnuje,
So namka mšdu a myto šprawyne džělo,
So šwadženje a njeměr šahinje,
So šwjate wješelo by wšchudže kžželo.

Drje džěleni šmy wšchak nježělomni
A wostanjemy w Bošy šjednocženi
We wěrje, lubošći a nadžiji
A jako šwěrni Ššerbja štomatšcheni.
Bož šwarnuj, žohnuj lubowanu Łas,
Šdžž namkach tajke šłódke woššewjenje!
Tak i lubošću ja špomnju mnohi ras,
Haj pščežo na tebe! We Božim mjenje!

„Kaš bych to nočžyl? Kaš móht šebi tutu rjanu pšchilež-
nošć nimo hiež dacž? Wěšo pšndu na reje, pšndu a budu šnano
tež šam rejwacz, to hišchže njewěm. Nješšym po prawym ani
kušta mucžny; to, ščtož šym pšched křwilku jako mucžnošć ja-
cžuwal, njebėšche nicžo druhe, hač, moja pšchihodnošć a mēr-
lubošć. Špróžny nješšym — A hnydom wotmolvich, šo
wěšče pšndu; špěšchnje šmoj dowjecžerjatoj a ša křótko bėch
i mlodženzom a i mojim hošćicželom na pucžu do Ššobuša a
bšry tež tam.

Tu bėšche hižo rejwanška kubja, wudebjena někaš šwj-
dženžy i wěnzami a pletwami ššoro pšchepjelniena i holžami a
wšstazhmi pacholemi.

Mlodženzoyo šajimachu měštno pšchi točženju a pšchi durjach,
holežata pšchi ščženje jim napschecžitwo; w kucže napschecžo
durjam bėšche hudžba šaměštnjena, něščto herzow najššerje
Měnzow. Šolzow bėšche došć na wubjerš, hdyž tež niž tajkich,
kaž w Blótach. Ale wšchěm jawěšče rjenje šteješche rejwanška
drašta, haj něščto bėchu wopravdžite křaški, dopominajžy na
najrjenšche Ššorkowczanki. Pižane ščěroke křufnje, husto po-
křyte i pšchehladyhm bėšym ščórzuchom, dołhe ššetowaze pižane
banty wokolo paža a ščěreke špodžitwne „lazny“ i dwěmaj
różkomaj špadowazhmay nad horžym woblicžom — wšcho to we
najpižanšchej měščenžb pdatwašche wabjazy, šo wotlěnjazy
wobras pony barbow a formow.

Šedžbowach na tutón wobras se šalubjenjom. Wješ tym
cžuju, šo ni něčto ružu na ramjo kładže, wohladnu šo a wü-
hladam našcheho mlodženza, kiž je naju šem wuwjedł, wobjima-
zeho pošnosizate šhibne holežato.

„Wjedu wam šwoju Ššistinu, šo by šebi i wami ša-
rejwala“.....

W ššledowazym wštomitu wobjimach hižo mjehke bofi
holežki a šacžuwach šo we wjerčženžy — we wopravdžitej
wjercženžy, kiž i namaj tam a šem džěšche; dožhla hdyž
bėšchtej mojej nošy po něššotrodženškim pucžowanju šwiznowšče
a hibitowšče šhubilej. Ale horžota, šapaza wot mojeje rejwarłi
a wot žyleje mojeje wškolnošče pšchewinty wšchitko, a ja njecžuju
ššorkanja a škopanja rejwach dale a to niž jenož i Ššistinu, ale
tež i druhimi wježnyhmi křaškami — a nabuch takle pšchewid-
čženje, šo šu hišchže rjenšche, hdyž mašch je w rukomaj.....

Najbšle wšchak šym rejwal i Ššistinu — a tež potwjedal.
Šbudži šo we mni šažo jabe se wšchej možu ššěracžel etno-
grafiškich kužiškich wošebitowščow — a w Ššistinje bėch šwól-
nitwu a powolanu wukładowarłku wšchěch wošebitowščow a jed-
notliwosčow delnjokuziškeje žónšteje drašty namakał. Wšche to
napjelniješche mi se špokojenjom, tak šo šym na kónžu nimo-
wšlnje šwój pucžowanški dženił mucžahnył. Ale to Ššistina
njedowoli. Čacžini mi knižku a praji: „Ščto šebi myšlicže?
Tudy šo njepiža, Čžecže-li, pšchindžče žutšje k nam, a tam

wam praju, sčtožkuliž chzeczje wjedzecz. Połazu wam tež „hopaz“.

„Hopaz? Ach tón dyrby widzecz, to je žadna pschiležnoscz“. Hopaz je mjenujzy njewjeszczinjska borta.

„Wy jezje potajkim njewjesta?“ žo woprašam.

„Ach njejsym“, saczerwjeni žo moja rejwarčka. „ale pola naš khowa žebi kóžda doroszczena holza žwój hopaz...“

— Glej kražna myšl! — žebi myšlu a wótsjerady žlubju, žo jutije popoždny pschińdu. —

W poknozy wróczich žo sažo domoj. Duzy po puczju pschibliži žo ke mni našch młody pschewodžer mi prajizy:

„Wy jezje dženkša wjele s Kristinu rejwar.“

Pohladach na njeho se žpodžiwanjom.

„Saj, dokelž jezje mi s njej sešnacž dač. Že wschał mi tež šwólutowe wo waschich dražtach wukladowala, a to je nje fajmalo“

Młodženz wotmjelkny a džěšche šhwilku mjelčžo pschi mni.

„Že waš tež pječža na jutisjche pscheprožyla“, pschetorhny sažo njelčženje.

„Saj, radu bych hopaz widžal“, wotmolwjam a pohladam na młodženza, kiž je mni něčak želnivje džěšche. Čžehodla žo tak prašča? Ščto je jemu na tym?...“

„Ach... hahaha“ — žo žměju; wy najšubšči! Ššunano jezje žarłivny a bojčezje žo wo žwoju Kristinu. Njeboježje žo, nje pscheradžu waš. Mje wabja jenož narodopižne wožebitošezje, ničžo wjazy, wobtwjerdžu s pokojenju žarłiweho młodženza.

„Doktor Sauerwein je tež...“ šnapšcheczjimi sažo bojasnje.

„Ach, rosemju wam. Ale ja njejsym doktor Sauerwein.“

„Ale Kristina...“ nawjasuje wobohi pachol dale.

„Wuhoju ju, to budžeczje widžecz“, žlubju a šawdawam do brenu pacholej ruku.

* * *

Ranje běšche kražne. Wješelach žo na džěšnišči wulět do kraja. — Tón króč saměrich žo na žewjer s Rubynu, žo bych žebi šbytki pschedhistoričich našypow wobhladal, namakaznych žo na ščěrošim polu psched tutej wšju. Wokolo hrodžisčezja je po polach mnohošez drobnych čžrjopotow s popjelnicow rosmjetana — nadenžez žo na žwiatej pódze póhanskeho pohrjebnišezja. Podležach myšlicžkam, žedžo na najwšchichim měštnje šbywšezcho našypa a pohladuju do krajiny. Wuras krajiny žo tu wotměnjese: s wječžoru Blóta — a s ranju hola. Wokolo hrodžisčezja šjewjesche žo wóczku ščezernišezžo abo žolmjachu žo hišczje njepožezjene pola se žolnymi, běłymi kłožami. Ščto žo to tam čžerwjeneho nad žitami ščepota, kajki tropiški wulki mjetel s wóhnutymaj ščhidłomaj? Ale, to je jenož „lapa“ pólneje dželacžekki....

Dyrbjach dale puczowacz. Čžerwjena lapa dopomni mje na podenženza wčerawšezho wječžora, na kotrež žym hižo jako na hólh žón pošabyl.

Wopytach hišczje Golbin, hdžez žym žwoje šapiski wo jednory naržš lubošneho holčatka we žwjedžerškej dračze wobohaczil, sa něščto pjenježkow stejese mi, hacžrunje plačajzy, sa model. Potom ponurich žo do wupšchezžeraznych žo lěžow hole wopytach šlawne Ššawowške hrodžisčezjo, kiž je šlawny Birchow pscheryl a psches Golkojzy pschińdžezch na wječžor psches Ššobobus do Popoż. W Ššobobuju šandžezch žebi do statoka Ššstinineje nana. Mějachu tam nužno se šwjasanjom žita, tehodla wostachmój s Kristinu žamaj.

(Pofracžowanje.)

Wužšychenje.

„Rogate, prošezje, dha bracz budžeczje!“ bě nam njedžela předomala. Tola tu a tam je tola wutroba, kotraž žane abo tola wjekele hamjeń na to njepraji. Póndžela pschińdže. Ščaj wona s njedželu najbližšcho je šjednocžena a ju hnydom sežehuje, tak pschinježe mi wona s temu njedželštemu rogate: „prošezje!“ to „dha bracz budžeczje! to wužšychenje!“

Tole potwě mi psched něščto dujenti jena diałoniška, jena žmilna kotra, kotraž dom sa khowe žónške, wožebje sa khowe diałonišy wodži. Na moje prašchenje, kak je žo to s tym wobšbožazym wužšychenjom mělo, powjedajče wona:

„Wječžor běchmy žebi s hornza pošlednju mufku šwarili. W domje njebě nihdže wjazy telko, žo by sa jemu jeničku wožobu dožahalo a pola pschekupza bě tež wschitko, ščtož mějachmy na šnauki dostacz, poškupjene. Tola to nježmėdžesche naš šamylč s tej dowěry, žo tež jutije sažo něščto s jedži šmėjemy. Prajady tym žwojim: „Bóh luby Šnjes je nam hacž do tuteje wječžerje žo najěsz dač, wón žo wěszje sa to štara, žo tež jutije hlodu tradacz njebudžemy!“

A hladajezje! Našajtra, předy hacž žo s blidu žydachmy, pschijėdže našcha pošelnicža a pschivješy — tunu mufki, najrjeńšezje, běleje, pscheczneje mufki! Wjekele bě po žšlym domje wulke a wutrobne džawowanje.

S wotkal pak bě tutón rjanu dar Boži? S Ameriki. Bě to jena tuna s tch darow, kotrež bě ščezezčanška lubošez s Ameriki pošlala sa pošrebnych a khowych; a tuta bě sa naš a tuta našcha bu nam wot Boha runje w tym wošomiku psched durje štajena, jako bě našch mufkowu horuz žyle prošdny. To bě na to našche prošchenje to Bože wotmolwjenje, jene lubošezje potne wužšychenje.

S blisfa a s daloka.

Šlowna konferenca žerbšich ewangelištolutheršich duchownych šromadži žo předu po žwojatkach, popoždny 1/24 hodž, w Ššerbškim Domje s žwojemu pošlětnemu pošedženju. Njech žo jeje w tak rošžudžazym čžakju šlawaze wuradžowanja štanu tak, žo bychy jich plody byle ščutki Bohu s čžezči, Ššerbam pak s špomozenju!

— Wólby do šynody žu sa 1. junija poštajene a štanu žo po nowym waschju. Ščžde žyrkwinke pschedštejicžerstwo wotmėje tutu wólbu žame sa žo. Wólba je tajna. Šacžinjene lišeziki žo halle w Budyščinje psches wólbnego šomniššara woczinjaja. Čžzemy žo nadžijecz, žo my Ššerbjo pschi tutej wólby, pschede wschēm pak w nowej šynodze šastupjeršow žwojich nabožno-narodnych žadanjom namakamy!

Pytaj a namakaj.

Čžo. XI ma rěčacz:

a) Bu powyšchenty; hdž s njemu šhladowachu; buchju wuššrowjenti a wobkhowachu žiwjenje.

Ščto to bě?

b) Bu powyšchenty; hdž s njemu šhladuža, žu wuššrowjenti a wobkhowaju žiwjenje. Ščto to je?

Wudawa „Ššerbška Lužica“, družštvo s wobm. ruš.

Šamolwity redaktor: šaracž W y r g a c ž w Ššobaczizach.

Čžišcz s smolerjež knižicžisčezernje w Ššerbškim Domje w Budyščinje.